

Diari de Girona

Director: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Oriol Puig (Edició digital). Seccions: Laura Fanals (Girona), Pep Taberner (Economia), Jordi Roua (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Adrià Boix (Disseny). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo. Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

FUNDAT EL 1889

©Diari de Girona, SA. Girona, 2016. Tots els drets reservats.

DdG Opinió

Agustí Casanova i Masferrer

LA CAMPANYA ELECTORAL

Apocs dies de distància del 27 d'aquest mes, dia de les votacions, ha començat el ritual dels mítings cada cop més avorrits, menys concorreguts. Aquelles convocatòries amb teloners locals i polítics vinguts de fora que congregaven multituds encuriosides per veure les grans espases dialèctiques han deixat pas a una reunió de militants i simpatitzants que amb prou feines omplen els locals o les petites places de braus.

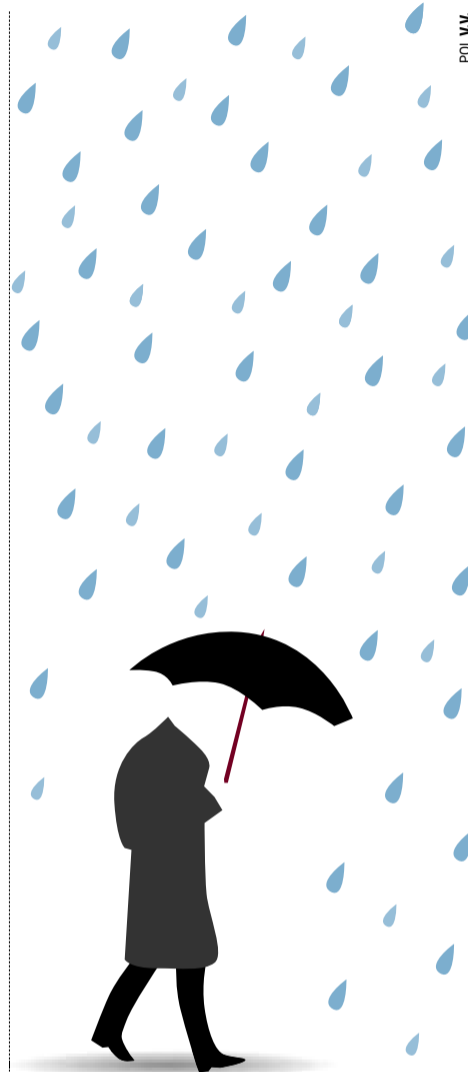
Ni els debats televisius susciten massa interès. S'ha discutit si era adient que en el mateix dia que es jugava un partit de futbol a les tres de la tarda es pogués celebrar a la nit un debat amb les quatre figures polítiques del moment, **Pedro Sánchez, Albert Rivera, Mariano Rajoy i Pablo Iglesias**. Una discussió de tercermundisme cultural. Què té a veure el futbol amb la política? Res. Teòricament res. A la pràctica diuen que sí, que tot és política, però la diferència és que el futbol atreu més que la política (la prova és la multitud en els estadis) i que la gent que, abans d'ahir, dilluns, va estar enganxada al televisor mirant el partit durant dues hores, havia perdut l'esma per aguantar un debat a quatre veus d'una durada de dues hores, que s'emetia a la nit (si no hi havia més espectadors a les tres de la tarda és perquè era dia feiner).

De l'últim debat celebrat davant un periodista desbordat, impassible o absent, en **Campo Vidal**, l'única cosa que es recorda és que en P. Sánchez va etzibar a M. Rajoy que

no era una persona decent i aquest es va enfadar; aquesta acusació va tancar tot el debat (el PP fent escarafalls en va saber molt en aquest sentit) i ja ningú es recorda de què es va parlar. Ara han estat quatre veus representades amb presència del nen mediàtic de Podem, ja veurem què flotarà com una veritat pelada per damunt del guirigall del debat. Uns asseguren que en P. Iglesias se'ls ha cruspit amb un discurs ben assajat al marge del que es discutia, molt a l'estil de l'**Alfonso Guerra**.

La campanya ha començat de forma bipolar, bipartidista; sembla que només es presentin dos grans partits, Podem i el PP, perquè ambdós mantenen una actitud no desdenyosa, però sí displicent respecte al PSOE. L'ignoren. De nou, la pinça. El PSOE ha deixat de ser una força hostil i temible per al PP. Una jugada magistral per part dels dos partits. Podem va anar obrint túnels en el subsòl del PSOE i ara el tracta com un soci menor al qui donaran peixet tot deixant que pacti amb ells, en el cas probable que les formacions de Podem s'erigeixen com el segon partit més votat. Podem transmet el missatge que ell és el verdader PSOE i el d'en Pedro Sánchez n'és la còpia. L'enquesta del CIS, la més endevinativa, situa Podem com a segona força seguida a una distància de 10 diputats pel PSOE.

No hi ha res il·lusionant al 27-J, per això és previsible una forta abstenció que afavorirà el PP, que té una sòlida bossa d'electors fidels que voten per inèrcia i cap partit sap fo-

POL.VM.

radar. S'hi va acostar C's però no va saber entrar-hi bé perquè la seva joventut i en certa manera l'aire postís d'honestat ha acabat resultant antipàtica.

Pablo Iglesias ha corregit la imatge d'universitari setciències, arrogant i excessivament anticonvencional. Ha llimat aspreses sorrudes i ara és un noi dialogant, modest, un enraonador amable i educat. Algun tertulià el qualificà de Jesús Superstar, crec que s'e-

quivoca, és l'entendridor Jesuset del pessebre que necessita ser assistit perquè té fred i gana. No malparla, sols fa retrets al PP (el qual considera el seu verdader adversari) i algun contra C's, però ja no li dedica massa temps perquè interpreta que és un partit en descomposició que no va saber aprofitar el seu moment històric, tal com sí que ha sabut fer Podem, un partit de masses, del poble, de la gent, mentre que C's és un experiment de laboratori gestat pels capitalistes de l'IBEX per tenir un recanvi a l'envellit PP. No obstant el poder econòmic s'ha replegat perquè val més boig conegut, que savi per conèixer (ja sé que la dita és lleixa i poruga).

Així què cal fer? Doncs aguantar el simulacre de diluvi electoral que no entusiasma massa i esperar resignadament la nit del 27 per comprovar que tot segueix com a la nit del 20-D de l'any passat amb alguns retocs i constatar que aquesta convocatòria per ben poca cosa ha servit, llevat que es munti un govern de canvi, de progrés, cosa que no crec que passi, tret que en Pablo Iglesias científicament demostrï que ell encarna el verdader **Felipe González** rejuenit i el que surt a la televisió amb les galtes rubicundes és una caricatura. És innegable la versemblança històrica del PSOE de l'any 1978 amb Podem, fins era més revolucionari, però no tenia la tara ni de Cuba, ni de Veneçuela associada a Podem. El PSOE rebia diners de l'alemany **Willy Brandt**, no d'un país comunista. Tot i això Podem insisteix que ells són la verdadera socialdemocràcia socialista.

Com bé va observar en **Pere Lladó** en el nou duel avorridíssim a «Salvados» de La Sexta, l'espai de **Jordi Évole**, l'Albert Rivera i Pablo Iglesias han envellit de cop, s'han professionalitzat com els polítics estàndard, ja ens representen. «Contes vells, baralles noves». Dos galls pretensiosos. En quèstió de mesos han complert quatre anys.

De nou reunions eixorques, visites al rei, noves reunions i noves visites a Palau. Espero que l'esfinx de La Moncloa, en Rajoy, aquest cop continuï en el seu rol d'esfinx i no es faci el xerrameca, perquè seria traïr la seva identitat immobiliària.

El repte més immediat que sens dubte tenen en aquests moments els nostres gestors públics és reduir amb urgència els dèficits acumulats i el deute compromès.

Just ara quan el reduït creixement econòmic fa que els ingressos de les administracions públiques siguin limitats. I això en un moment on creix entre la ciutadania l'exigència de millors serveis i en el qual es constata que les continuades retallades de serveis bàsics, a més d'injustes, són també un recurs esgotat.

Així doncs, amb independència d'ideologies o d'accentos en la gestió, aquesta reducció de dèficits només pot venir de la simplificació de la burocràcia, de la reducció de costos de funcionament dels mateixos governs i de l'impuls de la innovació.

El bon govern exigeix avui, més que mai, que els gestors públics actuïn amb transparència real, la qual cosa significa posar a la disposició dels ciutadans informació útil, rellevant i accessible. Un fet que va molt

Daniel Faura Llimós

PRESIDENT DEL COL·LEGI DE CENSORS JURATS DE COMPTES DE CATALUNYA

EL BON GOVERN I EL CONTROL DELS COMPTES PÚBLICS

més enllà de la simple publicació de dades en una pàgina web i que ha de convertir-se en un autèntic retiment de comptes sobre la naturalesa, la destinació i l'impacte social dels recursos gestionats. Dissortadament, no sembla que a Espanya les coses vagin per aquest camí.

La Llei de Transparència que es va aprovar fa dos anys encara no disposa d'un reglament que la desenvolupi i estableixi les sancions corresponents, la qual cosa permet que, sense cap conseqüència, no es compleixin alguns dels seus punts fonamentals, com l'obligació de publicar els contractes realitzats pels serveis públics.

La falta de recursos econòmics i humans en els organismes responsables de controlar els comptes públics sembla una situació difícil de millorar a curt termini. Les aliances d'aquests òrgans amb les corporacions professionals i la potenciació de la col·laboració amb els auditors independents contribuirien sens dubte a aconseguir el ple compliment de la seva funció i a l'efectivitat de la tan necessària i exigible transpa-

rència en benefici de l'interès públic.

La ciutadania vincula la transparència i el retiment de comptes amb la lluita contra la corrupció. Desgraciadament, el frau, la corrupció i la falta d'integritat en la gestió d'institucions públiques i privades és avui una realitat molt present en el nostre entorn. L'ètica i els valors han de tenir sempre una posició indiscutiblement rellevant en l'agenda permanent de la nova gestió, això implica establir controls interns i externs que assegurin el seu compliment.

D'aquí la necessitat d'una Llei d'Auditories Públiques, llargament promesa per alguns partits, però que mai s'ha arribat a concretar. Avui gairebé cap municipi de més de 50.000 habitants se sotmet a auditories externes. L'única excepció –des de fa més de vint anys– és l'Ajuntament de Barcelona.

Tot i que la funció principal de l'auditoria no és detectar el frau, un control adequat dels recursos públics i una política real de transparència amb verificacions fetes per professionals independents dificultarien la seva comissió en gran manera.